

[Poul Møller.]

telse med Europas største industrisamfund, fordi vi står over for at skulle producere også vore landbrugsvarer i overensstemmelse med europæiske landbrugsordninger, hvor vi ikke længere selv kan udøve nogen afgørende indflydelse. Vi må ikke glemme, at denne markedsbeslutning må kræve, at alle, som mener, at Danmark må tage den beslutning, vi er i færd med, må slå ind på en anden politik end den, der hidtil er ført så sorgløst. Vi har sagt det tit, men først nu synes vi, det er blevet erkendt.

Modstanderne af fællesmarkedet kan så sige: ja men det er altså fællesmarkedet, der er skyld i, at I nu tager reb i sejlene over for den økonomiske politik, og at vi nu skal have omsætningsafgift og mange andre byrder; men jeg kan sige til fællesmarkedets modstandere, at selv om vor endelige beslutning bliver negativ og vi bliver uden for fællesmarkedet, vil det stille endnu større krav til vor konkurrenceevne at leve således isoleret, mens hele det øvrige Europa samles i en økonomisk enhed. Hvis ikke vor økonomi og vort forbrug er helt afstemt til produktionen, vil der måske blive endnu større risiko og fare for, at vi ikke kan konkurrere, så vi simpelt hen ikke kan klare vor beskæftigelse. Vi må derfor se sandheden i øjnene, hvad enten vi er tilhængere af den ene eller den anden afgørelse i de europæiske markedsproblemer.

Enhver må se den sandhed i øjnene, at vi har levet og lever over evne. Kun ved at sætte tæring efter næring kan vi styrke os til den opgave, der ligger foran os, at tage den frie konkurrence i et europæisk samfund op med sandsynlighed for at kunne bevare den fulde beskæftigelse og med håb om at kunne få andel i den øgede velstand, som det store marked skulle bidrage til for alle sine deltagere. Fordi de gode tiders land blev druknet i en overflod af overforbrug og en syndflod af offentlige udgiftstigninger, er det nu nødvendigt at hugge bremserne i. Økonomisk politik kræver som fornuftig bilkørsel, der vender sig mod et bestemt mål, her selvfølgelig mod højere velstand og levestandard for befolkningen, at man både bruger speeder og brems. Regeringen har imidlertid for længe kørt på speederen alene, skønt vi nærmede os det hårnålesving, der fører os ind i fællesmarke-

det. Derfor bliver opbremsningen nu kraftigere, end den ville være blevet, hvis man havde lyttet til os for et halvt eller et helt år siden. Vi kan endda befrygte, at den opbremsning, der nu finder sted, ikke er hård og kraftig nok, eller at den finder sted for sent, men vi kan ikke betvivle, at det er nødvendigt at bremse op.

Man kunne så stille det spørgsmål, om det, der nu sker, kunne være gjort før. Det er ganske givet, at det kunne være gjort tidligere, og det kunne have været gjort mindre byrdefuldt, hvis vi tidligere var kommet i gang. Så snart indkomstniveauet kom ud af takt med produktionsstigningen ved sidste forårs lønforhøjelser, fremsatte venstre og vi her i tinget forslag om øjeblikkelig at gå i gang med opsparingsfremmende foranstaltninger. Vi gjorde det i maj måned i fjor, fordi vi mente, det var så vigtigt, om vi straks kunne give det danske folk et incitament til at lade være med at anvende sin indkomststigning til forbrug, men anvende den til opsparing i stedet for.

Vi blev ikke hørt. Da vi mødte regeringen i oktober i fjor, mødte den os med forslag om forskellige afgiftsforhøjelser. Under forhandlingen om disse afgiftsforhøjelser sagde vi, at vi ønskede en samlet drøftelse af landets økonomiske stilling. Vi ønskede, at opsparingen, at den offentlige udgiftspolitik, at besparelserne og anlægsarbejderne skulle indgå i denne drøftelse, men regeringen sagde: vi må først have vore forbrugsafgifter, og så bagefter kan vi drøfte det, oppositionen ønsker. Vi vendte os imod det, og resultatet blev derfor, at regeringen måtte gennemføre sine foranstaltninger med det ærede medlem hr. Hans Schmidts ene stemme. Men dengang kunne man have taget mod vor invitation, da kunne man have forhandlet om en helhedsløsning, og jeg tror, det ville have været bedre for det danske folk og for vor inflationsbekæmpelse, om vi var kommet i gang med dette i november i stedet for nu at være nået frem til juni.

Man forventede dernæst fra regeringens side kommunevalgene, som fandt sted den 6. marts, og derfor kom man så sent som den 9. marts med de lovforslag, der skulle prøve på at bremse op for udviklingen. Regeringen bærer derfor efter vor opfattelse et tungt ansvar for, at vi først kom frem